גבעת החולדים ליד נחל מנשמיה

ג'וני גרואל

"אנא, אל תדרכי על הפרוזדור שלי!" שמעה רונה קול דקיק.
היא הביטה סביב כדי לראות מי הוא שמדבר כך ופתאום ראתה את סבא חולד היושב על גוש עשבים.
סבא חולד צלב את רגליו ועישן מקטרת ארוכה. על אפו הרכיב משקפיים כחולים ולבש מעיל מוזר, אפור כולו.
"סלח לי!" אמרה רונה, היא התיישבה בסמוך ישרה את החצאית שלה.
"שמעתי את הסיפור מסבא שלי!" אמר סבא חולד בקול רדום "הוא סיפר לנו תמיד איך כפתורי הקסם של החולד הזקן נהגו לשנות את צורתן כל פעם הלוך וחזור."
רונה לא הבינה על מה בדיוק מדבר סבא חולד, ולכן שאלה אותו.
"אכן, כמה טיפשי מצדי" קרא סבא חולד "אספר לך על כך.
"לפני שנים רבות" המשיך סבא חולד "כל החולדים חי על פסגת הגבעה, שם קרוב לנחל מנשמיה, והיה להם שם טוב מאוד, כי איש לא הפריע להם והם לא התערבו גם בעניינם של אחרים. עד יום אחד.
באותו היום החולדים הכינו פיקניק על הגבעה. חולדונים קטנים התחרו בריצה עם חולדונות קטנות, וסבא חולד סיפר סיפורי הרפתקאות לאמא חולד, וסבתא חולד סרגה והקשיבה גם כן.
עד שפתאום שמעו רעש מוזר **'בום-בום-בום'** תחילה בשקט, אך הרעש הלך וגבר עד שנשמע כמו רעם."
"מה זה יכול היה להיות?" השתוממה רונה.
"בדיוק זה שאלו החולדים זה את זה" המשיך

סבא חולד "עד שהבינו שקורה משהו לא טוב."
סבא חולד ניגב את משקפיו, הדליק שוב את מקטורתו ואמר "זה היה אדם!
"זה היה האדם הראשון שהחולדים ראו אי-פעם, כי הם חיו תמיד על גבעת מנשמיה ואיש לא הפריע להם שם.
החולדונים הקטנים הפסיקו לשחק, סבא חולד הפסיק לספר על הרפתקאות שלו, סבתא חולד הפסיקה לסרוג, וכולם הביטו איך האדם הזה מטפס על גבעת מנשמיה.
וכשהאדם הזה טיפס על הגבעה, הם שמעו שרגליו עושות את הצליל המשונה,
'**בום-בום-בום**' ומקל ארוך שבידו עשה עוד צליל מוזר '**קליק-קלאק**' כשהוא דופק באדמה ועוזר לאדם לטפס על הגבעה.
ולפני שהחולדים יכלו להתאושש מהמראה, האדם תפס אחדים מהם והיכנס לשק גדול.
ואז שם את השק על כתפו והם שמעו איך שהוא יורד מהגבעה '**בום-בום-בום**' ו'**קליק-קלאק**'.

ואז סבא חולד התחיל לקרוא לסבתא חולד, והחולדונים הקטנים קראו לאמא חולד שלהם

ואבא חולד קרא לחולדונים הקטנים ובסוף הם גילו שהאיש לקח את מרבית משפחת החולדים.
ואז סבא חולד אחד, שהיה זקן וחכם אמר "אולי הוא יחזיר מחר את הסבתות והאמהות

והאבות שלנו!" אך למחרת הם שמעו שוב את ה'**בום-בום**' ו'**קליק-קלאק**' והאיש בא שוב, מילא את השק שלו בחולדים והלך.
ואז רק חולדים מעטים נשארו על גבעת מנשמיה והם היו עצובים מאוד. הם אמרו 'שנים רבות גרנו כאן על הגבעה הזאת ולא הפרענו לאף אחד. למה האיש הזה לקח את הילדים הקטנים שלנו ואת האבות והאמהות, וסבים וסבתות?'"
"ולמה הוא לקח אותם?" שאלה שוב רונה.
"במשך כמה ימים איש לא הפריע יותר לחולדים" המשיך סבא חולד כאילו לא שמע את השאלה "ואז החולדים שמעו שוב את הצלילים '**בום-בום**' ו'**קליק-קלאק**' כשהאיש מטפס על גבעת מנשמיה. והם ראו שהמעיל שלו עשוי מהמעילים של סבים וסבתות ואמהות ואבות והילדים של החולדים!
אבל אז סבא חולד אחד, שהיה זקן מאוד וחכם מאוד נכנס לביתו, הוציא את כפתורי הקסם שלו ושם אותם בשורה אחת.
והכפתורים התחילו ליצור צורות שונות ומשונות. סבא חולד הבין למה הכפתורים מתכוונים. הוא קרא לכל החולדים שנשארו על הגבע והם התחילו לעבוד.

עד שהאיש הגיע לפסגת הגבעה החולדים חפרו והכינו בור עמוק באדמה, רק עם קצת דשא מעליו. וכשהאיש עם המעיל הגיע לשם, הוא נפל לתוך הבור ולא יכול היה לצאת משם.
אזי סבא החולד הזקן הוציא שוב את כפתורי הקסם שלו, שם אותם בשורה והם התחילו

שוב ליצור צורות שונות ומשונות, והוא הבין את כוונתם. והוא אמר לחולדים שנשארו

לאסוף את ענפי עץ לבנה ולהניח אותם סביב לחור. וכשכל הענפים היו כבר מונחים שם החולדים התחילו לשפשף אותם אלה באלה והאבק מענפי הלבנה נפל על המעיל העשוי ממעילי החולדים. ואז כל הסבים והסבתות והאבות והאמהות והילדים, שממעיליהם עשה האיש את המעיל שלו, קמו לתחייה והתחילו לרוץ על פניו של האיש ועל ידיו ונשכו ברגליו והוא הצטער מאוד שעשה לו מעיל מהמעילים שלהם. הוא אמר שהוא לא יעשה זאת באמת, אבל באמת אף פעם יותר.
אז סבא חולד הזקן זרק את כפתורי הקסם שלו לתוך החור, וכל החולדים שהיו בתוך החור על פסגת הגבעה מנשמיה יצאו מהבור, וגם האדם הנבזה יצא משם."
כאן סבא חולד גיחך לעצמו, הוציא את מקטרתו מפיו והמשקפיים הכחולים גלשו מאפו.
"וכשהאיש הנבזה יצא מהחור שעל פסגת הגבעה הוא התחיל לרוץ במורד '**בומי-בומי-בומי**' כל כך מהר שהנעליים שלו כמעט ולא נגעו באדמה. וכל החולדים קראו אחריו שירוץ עוד יותר מהר, אך הוא רץ כל כך מהר שלא יכול כבר לשמוע את עצתם."
וכאן סבא חולד התחיל לצחוק כל כך חזק שהתחיל להשתעל עד שרונה דפקה לו על הגב כדי שיפסיק. הוא ניגב את עיניו בממחטה.
"ואת ילדתי" הוסיף סבא חולד "אם תרצי, תעלי על גבעת מנשמיה ותוכלי לראות בעצמך את עקבות האיש על הסלעים שבפסגת הגבעה."